

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل زبان عرفانی در آثار عین القضات همدانی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهشهای فلسفی کلامی، دوره 12، شماره 1 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

سید علی اصغر میرباقری فرد - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان.

شهرزاد نیازی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

پیدایش تصوف و عرفان و ورود معانی، تجربه ها و آموزه های عرفانی به حوزه زبان منجر به شکل گیری زبانی خاص با نام زبان عرفانی شد. این زبان به دو قسم زبان عبارت و زبان اشارت تقسیم می شود. عارف در جریان سیر و سلوک خود به اندیشه ها، حقایق و تجربه هایی دست می یابد که چگونگی بیان آن در قالب الفاظ، به دلیل ماهیت این گونه معارف، به سادگی امکان پذیر نیست. اما عرفا با به کارگیری همه ظرفیت های زبان، دریافت های عرفانی خود را در قالب محدود لفظ و کلام به دیگران منتقل کرده اند. عین القضات همدانی، عارف بزرگ قرن ششم هجری، به عنوان یکی از پیشروان تصوف اسلامی در آثار ارزشمند خود، اندیشه ها و مواجید عرفانی را با تعبیر و تفسیرهای بدیعی ارائه می کند. در این پژوهش می کوشیم دیدگاه های وی را درباره زبان و نحوه بیان بررسی کرده و آثار او را از لحاظ زبانی تحلیل و تبیین کنیم. حاصل بررسی ها نشان می دهد، قاضی همدانی از همه ظرفیت های زبان- زبان اشارت و زبان عبارت- برای تبیین آراء و عقاید و بیان تجارب عرفانی خود سود جسته است.

کلمات کلیدی:

عین القضات همدانی، زبان عرفانی، تجربه عرفانی، تاویل، شطح

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1482518>

